

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce V.S.**, s místem podnikání..., *zastoupeného Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem, se sídlem Plzeň, Lochotínská 18*, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, v řízení o spojených žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství v Plzni ze dne 5.11.2009 č.j. 9328-2/09-1601-21 a č.j. 9329-2/09-1601-21,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.11.2009 č.j. 9328-2/09-1601-21 a č.j. 9329-2/09-1601-21, se z r u š u j í a věci s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 200,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Lukáše Zscherpa, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou, původně evidovanou u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30Af 1/2010, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2009 č.j. 9329-2/09-1601-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do dodatečného platebního výměru č. 9965200172 Celního úřadu Plzeň, č.j. 4135-2/2009-166500-021 ze dne 23.6.2009. Tímto platebním výměrem celní úřad doměřil žalobci clo ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu z důvodu, že dovážené zboží na základě následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1 č. P0215649 bylo švýcarskými celními orgány označeno jako nesplňující požadavky kladené na pravost a správnost tohoto osvědčení (*předmětným zbožím byl osobní automobil Peugeot 406 1.8 BREAK 5, VIN č. VF3 8ELFYE 811 0 2524*).

Žalobou původně evidovanou u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30Af 2/2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2009 čj. 9328-2/09-1601-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do dodatečného platebního výměru č. 9965200171 Celního úřadu Plzeň, čj. 4146-2/2009-166500-021 ze dne 17.7.2009. Tímto platebním výměrem celní úřad doměřil žalobci clo ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu z důvodu, že dovážené zboží na základě následné verifikace průvodního osvědčení EUR.1 č. M1349787 bylo švýcarskými celními orgány označeno jako nesplňující požadavky kladené na pravost a správnost tohoto osvědčení (*předmětným zbožím byl osobní automobil OPEL ASTRA G18 Cvan, VIN č. WOL OTG F35 X202 4245*).

Usnesením ze dne 22. ledna 2010 čj. 30Af 2/2010-19 Krajský soud v Plzni žalobu sp. zn. 30Af 2/2010 spojil ke společnému projednání se žalobou vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 30Af 1/2010 a obě žaloby nadále byly vedeny pod sp. zn. 30Af 1/2010.

Obě rozhodnutí žalovaného vycházejí z totožného skutkového stavu a jsou podložena totožnými právními důvody. Z tohoto důvodu v obou žalobách žalobce uplatnil totožné žalobní body, na jejichž podkladě tvrdil, že nápadné rozhodnutí je nezákonné a navrhoval, aby obě rozhodnutí byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce napadeným rozhodnutím vytýkal, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci, že nepřihlédl k žalobcem uplatněným tvrzením, jakož ani k navrženým a provedeným důkazům svědčím ve prospěch žalobce, že v důsledku toho žalovaný po právní stránce obě věci nesprávně posoudil, přičemž v průběhu řízení o odvolání žalobce porušil žalovaný procesní práva žalobce takovým způsobem, že tento nezákonný postup žalovaného má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Žalobce tvrdil, že ve správním řízení bylo zkráceno jeho právo na právní pomoc v řízení ve smyslu článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce prostřednictvím zvoleného zástupce požádal ve smyslu § 14 odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků o dodatečné prodloužení lhůty, k vyvrácení výsledků verifikačního řízení, přičemž správní orgán I. stupně vydal ve věci rozhodnutí, aniž o této žádosti žalobce bylo jakkoliv rozhodnuto. Toto pochybení prvoinstančního celního orgánu žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezhojil. Postup celního úřadu I. stupně vyhodnotil jako omyl, kdy správní orgán opomněl o žádosti žalobce o prodloužení lhůty rozhodnout, ač ve skutečnosti tato nečinnost správního orgánu je zjevnou nezákonností, neboť v daném případě se nejednalo o první žádost o prodloužení lhůty ve smyslu § 14 odst. 4 zák. o správě daní a poplatků a správní orgán měl o této žádosti ve smyslu § 14 odst. 5 cit. zákona rozhodnout, to však neučinil.

Žalobce dále tvrdil, že dovážené předmětné zboží splňuje kritéria pro přiznání preferenčního sazebního opatření ve smyslu článku 20 odst. 3 bod b) celního kodexu, a to i přesto, že si je vědom výsledků verifikačního řízení před celními orgány ve státě vývozce. Žalobce je přesvědčen, že mu nelze klást k tíži skutečnost, že vývozce je nekontaktní, tedy není schopen splnit své povinnosti v rámci verifikačního řízení a to vše zejména za situace, kdy je žalobce ochoten činit veškeré potřebné kroky k řádnému dokončení verifikace a prokázání pravosti zboží. Žalobce nemá za to, jak dovozuje žalovaný, že osvědčení o původu

vozidla vystavené autorizovaným dovozcem nelze uznat jako důkaz v daném řízení. Žalobce konstatuje, že Protokol č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem zavádí institut takzvaných dokumentů podpůrných, mezi něž se řadí dokumenty prokazující původ použitých materiálů, vydané nebo vystavené ve společnosti nebo ve Švýcarsku, pokud takové dokumenty mohou být použity v souladu s národními obecně závaznými předpisy. Podle právního názoru žalobce je nutno za tento podpůrný dokument ve smyslu cit. článku 27 písm. b) Protokolu č. 3 považovat i Osvědčení o původu vystavené autorizovaným dovozcem zboží do země, odkud bylo pořízeno žalobcem. Žalobcem předložené předmětné osvědčení mělo být považováno jako důkaz osvědčující pravost průvodního osvědčení EUR.1 č. P0215649 a EUR.1 č. M1349787 zvláště za situace, kdy švýcarské celní orgány neučinily závěr o nepravosti průvodního osvědčení EUR.1, nýbrž jen konstatovaly, že dodavatel je nekontaktní a že na uvedené adrese pravděpodobně již sídlí. Žalobce zdůrazňoval, že předložil veškeré požadované dokumenty příslušnému celnímu orgánu a byl v dobré víře, že podmínky pro přiznání preferenční celní sazby splňuje a za těchto okolností považuje za nepřiměřené riziko, aby splnění podmínek záleželo jen na skutečnosti, zda se švýcarskému celnímu orgánu podaří, či nepodaří kontaktovat třetí subjekt. Žalobce vyslovil přesvědčení, že nemůže nést riziko za postup cizozemského správního orgánu, jehož postup není sto kontrolovat a zároveň nemůže nést odpovědnost za protiprávní jednání třetího subjektu vůči tomuto celnímu orgánu. Žalobce nemá žádnou zákonnou možnost, jak nahradit verifikační pravomoci celního úřadu. Žalovaný v podstatě veškeré podmínky pro přiznání preferenční celní sazby sám splnil, podpořil pravost jím předložených dokumentů, tzv. podpůrnými důkazy a má za to, že žalovaný postupoval chybně, pokud preferenční celní sazbu žalobce bez dalšího nepřiznal.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný měl přihlídnout k článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a neměl provést dodatečné vyúčtování cla. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není přitom zřejmé, z jakého důvodu žalovaným nebyl článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu aplikován. Tvzení žalovaného, že dobrá víra žalobce nebyla prokázána, je pouze obecnou proklamací a navíc je v rozporu s judikaturou Soudního dvora ES. Například rozhodnutí ESD ze dne 6.7.2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL – sbírka rozhodnutí str. I.-6161. Žalobce tvrdil, že s právními názory obsaženými v tomto rozhodnutí, ale i v další judikatuře Evropského soudního dvora stojících na závěru, že dovozce musí jednat v dobré víře, aby se mohl dovolávat v celní oblasti svého nároku, se žalovaný v této rovině nevypořádal a tuto judikaturu ani neaplikoval. Z těchto důvodů žalobce v obou projednávaných případech navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a každou věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k oběma žalobám zrekapituloval průběh dosavadního řízení před celními orgány a na podkladě totožných skutkových zjištění dospěl k shodným právním závěrům jako v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí. Z těchto důvodů jednotlivé žalobní výtky žalobce označil za nedůvodné a navrhl, aby Krajský soud obě žaloby zamítl.

Při přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí vycházel krajský soud podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a na podkladě § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadené výroky obou rozhodnutí

v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, při splnění podmínek plynoucích z § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Při přezkumu obou rozhodnutí vycházel krajský soud z nesporně zjištěného skutkového stavu, ze kterého se podává, že žalobce dovezl ze Švýcarské konfederace do České republiky dva osobní automobily výše specifikované a k jednotnému správnímu dokladu připojil průvodní osvědčení EUR.1 vydané švýcarskými celními orgány, podle něhož byl každý z dovážených automobilů produktem pocházejícím z Evropského společenství. Po propuštění tohoto zboží Celním úřadem Plzeň do volného oběhu, celní úřad žalobce vyměřil clo ve výši 0,- Kč, neboť průvodní osvědčení EUR.1 prokazovalo v obou případech preferenční původ zboží ve smyslu článku 20 odst. 3 písm. d) Nařízení rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství ve znění pozdějších předpisů (dále jen celní kodex) ve spojení s Dohodou mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací (úřední věstník. L 300, 31.12.1972 str. 189-280) ve znění pozdějších předpisů (dále jen Dohoda). V průběhu řízení před Celním úřadem Plzeň, jak je doložené obsahem správního spisu, dne 4.6.2009 Celní úřad Plzeň obdržel od právního zástupce žalobce žádost o stanovení lhůty 1 měsíce k předložení důkazů k prokázání, že předmětné vozidlo Peugeot 406 lze pokládat za původní v EU. Dne 4.6.2009 Celní úřad Plzeň obdržel totožnou žádost o stanovení lhůty jednoho měsíce předložení důkazů k prokázání, že druhý dovážený automobil značky Opel Astra je zbožím mající původ v EU. Dne 15.5.2009 bylo vystaveno potvrzení o původu vozidla Peugeot 406, jehož obsah dne 26.6.2009 byl přeložen do jazyka českého a toto potvrzení bylo dne 13.8.2009 předloženo Celnímu úřadu Plzeň v rámci řízení o odvolání žalobce. Dnem 20. května 2006 bylo vystaveno potvrzení o původu druhého vozidla značky Opel Astra, které bylo dne 3.6.2009 přeloženo do jazyka českého a dne 13.8.2009 opět předloženo Celnímu úřadu Plzeň v rámci řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň.

Při posuzování důvodnosti obou podaných žalob, vycházel Krajský soud v Plzni z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, který již obdobné případy na základě kasačních stížností opakovaně řešil a konkrétně vycházel z jeho rozsudku ze dne 16. listopadu 2012 čj. 5 Afs 42/2011-112 (dostupném na www.nss.cz). V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel z výkladu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu následujícího znění a dospěl k následujícím závěrům a právním názorům:

„S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud [...]

(b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim. [...]"

Výklad čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Soudní dvůr provedl v řadě svých rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 12. 7. 1989, Binder, 161/88, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996, Faroe Seafood, C-153/94 a C-204/94, bod 83; Beemsterboer, bod 28 a násl.; či Afasia, bod 41 a násl.; viz také usnesení ze dne 9. 12. 1999, CPL Imperial 2, C-299/98 P, bod 22; či ze dne 11. 10. 2001, Hinton, C-30/00, body 68 až 72). Z uvedené judikatury vyplývá, že celní orgány neprovedou dodatečné zaúčtování cla, pokud jsou zároveň naplněny tři podmínky: (1) clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany celních orgánů, (2) osoba povinná zaplatit clo jednající v dobré víře nemohla tuto chybu rozumným způsobem zjistit, a (3) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pokud jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (viz rozsudek ze dne 27. 6. 1991, Mecanarte, C-348/89, bod 12). Tyto závěry Nejvyšší správní soud plně převzal např. v rozsudcích ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97, č. 1701/2008 Sb. NSS, a ze dne 3. 8. 2011, č. j. 1 Afs 39/2011 - 95, www.nssoud.cz nebo v již zmiňovaných rozsudcích ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Afs 42/2011 - 209, ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 Afs 38/2011 - 94, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 Afs 10/2012 - 41.

Naplnění druhé a třetí podmínky nebylo v posuzované věci sporné. Zbývá proto posoudit splnění první podmínky, tj. zda clo nemělo být zaúčtováno v důsledku chyby celních orgánů. Z judikatury Soudního dvora k této podmínce vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je však hodné ochrany pouze tehdy, pokud základ, na kterém toto očekávání spočívá, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Jinými slovy, pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů zakládají právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (viz rozsudek Mecanarte, body 19 a 23).

Uvedenou podmínku ovšem výrazně pozměňuje možné použití druhého a třetího pododstavce citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že hypotéza druhého pododstavce byla v posuzované věci splněna. Švýcarské celní orgány totiž vydaly potvrzení (přívodní osvědčení EUR.1), které se později ukázalo jako nesprávné. Vydání přívodního osvědčení švýcarskými celními orgány lze považovat za „chybu“, kterou nemohl žalobce (osoba povinná zaplatit clo) rozumným způsobem zjistit. Dále proto Nejvyšší správní soud posoudil možné použití třetího pododstavce a otázku přenosu důkazního břemene. Vydání nesprávného potvrzení totiž není chybou, pokud jsou splněny podmínky třetího pododstavce, tedy pokud je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

V rozsudku Beemsterboer Soudní dvůr uvedl, že „předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b)

celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností “ (bod 4 6). Nadto Soudní dvůr zdůraznil, že „ Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců “ (bod 43) a že „přísluší hospodářským subjektům, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla“ (bod 41). Tyto závěry lze bezpochyby vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

Za situace, kdy celní orgány státu vývozu sdělí celním orgánům země dovozu, že verifikaci dokladů prokazujících původ předmětného zboží není možno provést, a celní orgány dovozního státu jsou těmito legálně vyslovenými závěry vázány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2008, č. j. 5 Afs 37/2007 – 49, publ. pod č. 1577/2008 Sb. NSS), dochází ke zneplatnění a odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Celní orgány dovozního státu jsou pak oprávněny dodatečně zaúčtovat clo. Ovšem pouze tehdy, pokud jsou schopny prokázat, že popis skutečností podaný vývozcem nebyl správný. To mohou celní orgány země dovozu učinit např. tehdy, dospějí-li celní orgány země vývozu v rámci procesu verifikace k závěru, že příslušné zboží s deklarovaným preferenčním původem nesplňuje ve skutečnosti některý z požadavků článků 2 až 14 Protokolu nebo některou z konkrétních podmínek uvedených v příloze II a III k tomuto Protokolu (např. nedodržení určitého výrobního postupu nebo překročení maximální procentuální hodnoty nepůvodních složek v konečném výrobku apod.). To ovšem předpokládá součinnost vývozce, který k takovým zjištěním poskytne celním orgánům země vývozu potřebné podklady demonstrativně uvedené v čl. 28 Protokolu, které mohou být následně poskytnuty celním orgánům země dovozu k unesení jejich důkazního břemene, že popis skutečností podaný vývozcem nebyl správný.

Pokud však vývozce potřebnou součinnost neposkytne, tj. potřebné doklady nemá nebo je nekontaktní (srov. zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č. . 1 Afs 42/2011 – 209, ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 Afs 38/2011 – 94, nebo ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 Afs 10/2012 – 41), takže celní orgán země vývozu nemůže ověřit preferenční původ zboží, celní orgán státu dovozu se dostává do důkazní nouze a není schopen prokázat, že tvrzení vývozce byla založena na nesprávném popisu skutečností. Protože je však důkazní nouze celních orgánů země dovozu způsobena výlučně chováním vývozce v rozporu s Protokolem, důkazní břemeno přechází na osobu povinnou zaplatit clo, která musí prokázat, že popis skutečností podaný vývozcem byl správný, a vydání nesprávného osvědčení tak bylo „chybou“.

Krajský soud na podkladě výše prezentovaného právního názoru dospěl k závěru, že pokud švýcarské celní orgány v rámci verifikačního řízení dospěly v obou přezkoumávaných případech k závěru, že preferenční původ dovezeného zboží nelze prokázat, protože vývozce nebyl schopen předložit příslušné doklady je pak spravedlivé, aby možnost prokázat

preferenční původ byla umožněna dovozci, kterému by jinak scházela jakákoliv obrana. Žalobce je tedy oprávněn v rámci řízení doměření cla prokázat, že popis skutečností vývozcem byl správný, jinými slovy, že zboží svědčí preferenční původ. Žalobce v obou případech navrhl celnímu orgánu předložení vlastních důkazů k prokázání, že dovážené zboží má preferenční původ. Celní orgán však na žádost žalobce o stanovení lhůty k předložení důkazu nerefletoval a nepostupoval podle § 14 odst. 4 a odst. 5 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a aniž by rozhodl o žádosti žalobce o stanovení lhůty k předložení důkazů k prokázání preferenčního původu dováženého zboží, předložení listin nevyčkal a již 23.6.2009 vydal rozhodnutí ve věci samé. V průběhu řízení o odvolání žalobce ani žalovaný dodatečně předložené důkazy žalobcem nehodnotil v souladu s prezentovaným výkladem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Tato zjištěná skutečnost odůvodňuje opodstatněnost výtky žalobce, který poukázal na zásadní procesní vadu, kdy správní orgán I. stupně porušil ust. § 14 odst. 4, 5 zákona o správě daní a poplatků č. 337/1992 Sb. Tato vytčená procesní vada v obou případech se stala příčinou neúplně zjištěného skutkového stavu věci a měla přímý vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí.

V obou posuzovaných případech krajský soud shledal současně za důvodnou výtku mířící na porušení článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť žalovaný tento článek neaplikoval v souladu s výkladem prezentovaným Nejvyšším správním soudem. V konečném důsledku obě projednávané žaloby krajský soud shledal důvodnými a z tohoto důvodu na podkladu ust. § 78 odst. 1 napadená rozhodnutí zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že obě věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Na podkladě ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. krajský soud přiznal žalobci, který dosáhl v řízení procesního úspěchu právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč. Součástí náhrady nákladů řízení je odměna advokáta za poskytování právních služeb, o které bylo rozhodováno na podkladě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve znění účinném do 31.12.2012, do kdy veškeré úkony právní pomoci byly učiněny. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 2.100,- Kč a náhrada režijních paušálů 300,- Kč. Ve vazbě na úkony právní pomoci učiněné v souvislosti s podáním první žaloby sp.zn. 30Af 1/2010 je odměna představována částkou 4.800,- Kč (jeden úkon za přípravu a převzetí zastoupení, druhý úkon za sepsání žaloby a dva režijní paušály) ve vazbě k právním úkonům učiněným u věci sp. zn. 30Af 2/2010 činí odměna advokáta za poskytování právních služeb rovněž 4.800,- Kč za stejný rozsah úkonů a režijních paušálů, ale v důsledku spojení této věci z věci sp. zn. 30Af 1/2010 na podkladě § 12 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném do 31.12.2012, byla základní odměna advokáta ve výši 4.800,- Kč navýšena o částku 2.400,- Kč, což při zahrnutí uhrazeného soudního poplatku představuje celkovou částku 9.200,- Kč, která bude uhrazena za podmínek plynoucích z rozhodnutí soudu v části II. jeho výroku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. května 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková